

2853

2853

Ing. Miroslav Ježić

**Razvoj turizma
u
Novom Vinodolskom**

2853-

Ing. Miroslav Ježić

**RAZVOJ TURIZMA
U NOVOM VINODOLSKOM**

Novi Vinodolski 1963.

Vlasnik i izdavač:
Ing. Miroslav Ježić

Oprema naslovne slike:
slikar Vlado Potočnjak

Panorama Novoga 1875. do 1880. godine

RAZVOJ TURIZMA U NOVOM VINODOLSKOM

Turizam se se je u Hrvatskom Primorju počeo razvijati u drugoj polovici prošloga stoljeća. Među prvim pionirima turizma u to doba na ovom području ističe se lijep gradić na omanjem brežuljku na jugoistoku dugodoline Vinodol, nekada Frankopanski Novi grad, a danas Novi Vinodolski. (sl. 1)

Pokušati ćemo ovdje prikazati prema dosta mršavim podacima, a više prema usmenoj predaji danas još živih savremenika razvoj turizma u Novom od njegovih prvih početaka, tj. od podignuća prvih kupališta u Novom do Prvog svjetskog rata 1914. godine, stanje za vrijeme toga rata do konca 1918. godine, obraditi ćemo dalje djelatnot turističkih ustanova od godine 1919. do 1941.

uputio se je odmah u hotel »Slavulj« gdje ga je u vrtu dočekala sviranjem narodna glazba.

U krugu oko 1.000 mještana Tito se je interesirao za prilike novljanske komune, on i njegov pratioci s interesom su slušali sviranje novljanskih sopila i igranjem novljanskog kola (svirači Anton Piškulić (Arbica) i Ivan Dobrić (Lukinić). Maršal je u Novom prenoćio, a drugi dan je obišao mjesto, duhovito se je putem osvrnuo na dio novljanske kaldrme, pregledao Narodni muzej, upisao se u spomen knjigu prošao u gustom špaliru mještana kroz grad i posjetio NOO.

Na palubi su ga pozdravile Novljanke u narodnoj nošnji, predale mu sliku Novog Vinodolskog od Vlade Potočnjaka, a drugarici Jovanki krasnu kompletnu novljansku živopisnu narodnu nošnju. Tito se je s novljankama i slikac. (Sl. ...)

Uz poklike 5-000 pratioca »Zdravo, zdravo, Živio nam naš predsjednik« »Podgorka« je zvižducima sirene napustila novljansku luku.

Preostaje nam samo još, da Novljane i prijatelje Novoga potaknemo na veće nastojanje i brigu za prosperitet svoga mjesta, da rad turističkog društva i svih interesiranih u toj grani privrede aktiviziramo, pa ako smo toj namjeri doprinijeli i mali dio ovim napisom, završavamo s turističkom parolom »Unapredimo turizam«.

Novi Vinodolski, mjeseca prosinca 1959. godine. završeno 1963.

BIOGRAFIJA AUTORA

Rođen 1892. godine u Novom Vinodolskom u vrlo siromašnoj porodici. Svršivši 5 godina osnovne škole u Novom pošao je po nagovoru tadašnjih učitelja 1904. godine u gimnaziju.

Prvi razred završio je kod rođaka u Slavonskoj Požegi, 2—6 razreda u Senju, gdje se je zlopatio kao siromašan đak više gladan nego sit, instrukcijama slabijih đaka. Dobiva stipendiju bivše Zemaljske Vlade u Zagrebu za tzv. biskupski konvikt »Ožegovičianum« u Senju. Vršiti dužnost duktora, tj. vođe oveće grupe redovitih pitomaca zavoda.

Napredna duha, propagator bratstva i jedinstva jugoslovenskih naroda ne konvenira poglavarima zavoda i biva izbačen pri koncu 6 razreda od popova iz zavoda i gubi stipendiju. Logika: odlikaš u gimnaziji, duktora u konviktu, a preko noći poguban za mladež! Završava ipak 6. razred u Senju, a 7. i 8. sa maturom u Sušaku, uz pomoć pok. Frane Supila, hoteljera braće Materljan, Žagar i Jakovčić, te uz instruiranje slabijih đaka, Godine 1912. upisuje se na Pravni fakultet u Zagrebu, kako bi se uz lakši studij školovao instrukcijama i drugim zaradama.

Kompetira i dobiva već 1912 godine stipendiju za šumarske nauke u Zagrebu. God. 1914. je mobiliziran i vukući se više po bolnicama i zaleđu nego na frontama demobilisan je koncem 1918 godine. Nema naravski više stipendije, ali ipak u roku od 7 mjeseci završava šumarske nauke u Zagrebu i u julu 1919 postaje diplomirani šumarski inženjer. Odmah je dodijeljen trasiranju i projektovanju grupi prof. ing. Baleja šumske željeznice Vrelo — Jasenak — Novi. Po izradi projekta slušbuje kao šumarski inženjer pristav u Direkciji šuma u Zagrebu, zatim je upravitelj pilane Brestovac — Garešnica, upravitelj šumarije u Jasenku i 11 godina upravitelj šumarije u Novom Vinodolskom i šumarski referent za zemljišne zajednice Novi — Zagon i Bribir. Projektuje i gradi kolnu cestu Bribir — Pališin — Lukovo koje do tada nije bilo. Ta cesta s produženjem u Ravno i Oštro glavna je izvozna arterija i

danas za šume bivših zemljišnih zajednica Bribir, Selce, Crkvenica, Grižane i Beograd i državne šume sve do Viševice do mora.

U Novom Vinodolskom je gotovo 10 godina Predsjednik Lječilišnog povjerenstva (sada Turistički ured) i po postavljanju za inspektora u Direkciji šuma u Sušaku 1932 godine, počašćen je titulom doživotnog začasnog predsjednika Lječilišnog povjerenstva u Novom, kojom mu je prilikom uručena jedna umjetnička slika akademskog slikara M. K. Crnčića.

U direkciji šuma u Sušaku je šef građevinskog odjeljenja, projektuje i gradi više šumskih izvoznih cesta u Gorskom Kotaru, Lici i Hrv. Primorju podiže nekoliko visokih objekata. Po sporazumu Cvetković — Maček prognan je po kolegama, koji su postali Mačekovi, a kasnije Pavelićevi ministri, po kazni iz Sušaka u Hercegovinu, gdje je u Mostaru i Nevesinju 2 puta bio predviđen za smrt, ali je nekako krijući se po tavanima izbjegao smrt i izvučen iz Nevesinja 1942 godine po kolegama iz Zagreba (ing. Ante Premužić) u Sarajevo za organizatora bujičarskih radova u BiH, kao tada jedan od malobrojnih bujič, stručnjaka u toj Republici. U Ministarstvima šuma i drvne industrije u Sarajevu, šef je građev. bujičarskog odjeljenja i Direktor Šumsko građevnog poduzeća u Sarajevu.

Od progona i napora teže je obolio i godine 1951. nakon 36 godina službe na svoj zahtjev je penzioniran.

Od tada živi u Novom Vinodolskom, ispomaže šumarije u Crkvenici i Fužinama pri izgradnji šumskih cesta, jedno je vrijeme zastupnik Kemijske industrije u Domžalama u Sloveniji za zapadnu Hrvatsku. Oženjen je, bez djece. Član je SSRN i član Saveza Boraca.

Godine 1946 imenovao ga je Predsjednik Republike kapetanom JNA I klase u rezervi.

